

ДУХОЎНАЯ НЕБЯСПЕКА ГАМЕАПАТЫІ

Акрамя псіхалагічнай інтэрпрэтацыі ўздзеяння гамеапатычных прэпаратаў, варта звярнуць увагу на духоўны фактар. Існуе нямала экзарцыстаў, якія выяўляюць існаванне сувязі паміж апантанасцю асобы злым духам і пачаткам ужывання гамеапатычных прэпаратаў. Наколькі абгрунтаванымі могуць быць такога роду боязі? Некаторыя спецыялісты звяртаюць увагу на акультычнае вучэнне гамеапатаў аб духоўных сілах (“энергіі”, “інфармацыі”), якія пераходзяць на чалавека з момантам прыняцця “лека”. Іншыя даследчыкі звяртаюць увагу на акультычныя і магічныя вытокі самога вучэння і тэхнікі гамеапатычнага “лячэння”.

З духоўнага пункта гледжання, гамеапатыя можа быць небяспечная тым, што пацыент праз ірацыянальную веру адкрываецца на ўздзеянне духоўных сіл, не звязаных з Богам. Кожны хрысціянін добра ведае, што звяртанне да нябоскіх сіл азначае парушэнне першай заповедзі (ідалапаклонства і звяртанне да дэманаў). Існуюць шматлікія перасцярогі Бога ў Святым Пісанні перад такімі дзеяннямі (Дрг 18, 10-12; 2 Тэс 2, 9-10). Таксама Катэхізіс Каталіцкага Касцёла перасцерагае: “Усе практыкі магіі і чараў, праз якія чалавек імкнецца атрымаць патаемныя сілы, каб карыстацца імі і дасягнуць надзвычайнай улады над бліжнім – нават з мэтай яго лячэння – знаходзяцца ў сур’ёзнай супярэчнасці з цнотай рэлігійнасці (г.зн. з’яўляюцца цяжкім грахом)” (ККК 2117). † Трэба адзначыць, што гамеапаты або самі да канца не разумеюць, або не кажуць пацыентам, у чым сутнасць уздзеяння іх прэпаратаў. Калі навукай даказана, што няма ніякага фізічнага ўздзеяння, то застаецца толькі псіхалагічнае або духоўнае. Для тых, хто не прызнае хрысціянскага светаўспрымання, сілы, якія нясе ў сабе гамеапатычны прэпарат, будуць чымсьці “неспазнаным”. А для хрысціяніна становіцца відавочнай пагроза таго, што духоўныя сілы, звязаныя з магіяй, акультызмам і астралогіяй, маюць дэманічнае паходжанне. Кантакт з такімі сіламі вельмі часта маскіруецца пад лячэнне, дапамогу ў вырашэнні праблем. Бо чалавека ў бядзе найпрасцей купіць. У стане псіхалагічнай прыгнечанасці або эмацыянальнага ўзбуджэння абмяжоўваюцца здольнасці да крытычнага мыслення, а схільнасць да спан-таных, ірацыянальных учынкаў абвастраецца. Хрысціянам варта ўсведамляць, што не кожны сродак апраўдвае мэту. Асабліва такія сродкі, які звяртаюцца да таямнічых духоўных сіл.

ВЫВАДЫ

На заканчэнне можам спытацца, ці маральна дапушчальна хрысціянiну (католiку) прымаць гамеапатычныя “лекі”? Адказ будзе залежаць ад таго, з якім намерам (iнтэнцыяй) асоба сягае па гэты “лек”. Калі нехта прымае гамеапатычны прэпарат, лічачы яго звычайным фармацэўтычным сродкам, то няма сур’ёзнай падставы, каб называць гэта грахам. Калі вернік прымае прэпарат, спадзеючыся на яго духоўнае (энергетычнае) уздзеянне, то такі ўчынак можа прыраўнівацца да чараў і будзе цяжкім грахам супраць першай Божай заповедзі. У канечным выніку аб’ектыўная маральная ацэнка дзеяння будзе залежаць ад здольнасці хрысціянiна да самакрытычнай ацэнкі сваіх намераў і ўчынкаў. А ўлічваючы чалавечы фактар, перад тым, як звяртацца да гамеапата, хрысціянiну варта абмеркаваць праблемы са сваім духоўнікам і адукаваным медыкам. Можа аказацца так, што прычына хвароб зусім не там, дзе мы яе шукаем.